

12. søndag efter trinitatis

30-08-2020

[Jonas' Bog 2,1-11](#) [Jakobsbrevet 3,1-12](#) [Matthæusevangeliet 12,31-42](#)

Styr din tunge og undgå tomme ord. Det er formaning, der rejser sig af dagens bibelske læsninger. En påmindelse, som det til stadighed er vigtigt bliver lagt os på sinde.

Apostlen Jakob kommer med denne formaning i sit brev i dag 12.s.e.trinitatis. Læs teksten og lyt til den!

Jakob skildrer malende, hvilken skade og hvilken glæde, vi kan skabe med vores tunge. Menneskets tunge kan være som en ild. Og Jakob siger videre:

”Tungen smitter hele legemet og sætter tilværelsens hjul i brand og er selv sat i brand af Helvede. For enhver art af vilde dyr og fugle, krybdyr og havdyr kan tæmmes og er blevet tæmmet af mennesket; men tungen kan intet menneske tæmme, den er ustandselig på færde med sin ondskab og fuld af

dødbringende gift. Med den velsigner vi Herren og Faderen, og med den forbander vi mennesker, som er skabt i Guds billede; fra samme mund lyder både velsignelse og forbandelse. Mine brødre, sådan bør det ikke være.”

Sådan formaner apostlen Jakob os til at bruge vores tunge med omhu. Svin ikke andre til! Tal din næste op og aldrig ned! Tal fællesskabet frem. Tal med mildhed!

Jesus lægger, ifølge evangelisten Matthæus, dertil den dom over os, at vi skal huske, at vi kommer til at aflægge regnskab for hvert et tomt ord, vi siger. ”På dine ord skal du frikendes, og på dine ord skal du fordømmes”, siger Jesus.

Der påhviler os således alle sammen et stort ansvar: at styre vores tunge. Tungen skal styres som et skib skal styres. Ansvaret ligger hos hver enkel af os:

α

Efter sådan en formaning fra apostlen Jakob og fra Jesus selv står jeg sær nøgen tilbage, ja vel

nærmest som et siv her langs åen i Ribe, et siv vinden blæser hårdt igennem. Jesu dom er jo ualmindelig hård, når han siger: Du dømmes for dine tomme ord. For hvem af os kan her undgå at føle sig ramt? Hvem af os kommer ikke med tomme ord og lader dem indimellem buldre løs?

I det lys skal vi høre den første læsning i dag, fortællingen om Jonas i den store fisks bug. Den skal vi høre som en eksempelfortælling til trøst og håb.

Den læsning fortæller om Jonas, der sluges af fisken, og som efter tre dage og tre nætter bliver spyet ud af fiskens mund igen, op på strandens bred, reddet og frelst fra dybet.

Det som fylder i denne læsning er imidlertid Jonas bøn, en bøn som fortæller om hans situation i fiskens bug, om et menneske kastet i dybet, som føler sig omkranset, truet af vandet, men som selv der i mørket, i fiskens bug, vender sig i tillid til Gud, og har tillid til at frelsen virkelig vil komme fra Gud.

Jonas bøn er for det første så nem at spejle sit eget liv i, når modgang og mørke rammer os. Følelsen af at være i dybet og fornemmelsen af

billedligt talt at være viklet ind i og filtret ind i tang er ikke kun noget, som gælder en mere end to tusind år gammel profettekst. det er stadigvæk eksistentielt vedkommende ord, når jeg er ude på dybt vand og føler mig fanget i verden.

Og samtidigt er der så også trøst og håb at hente i Jonas tillidsfulde bøn og hans ord om, at redningen, frelsen, håbet kommer fra Gud.

Jonas bruger sin tunge, bruger ordene, som vi bør bruge dem. Han er et menneske, der i sin nød, nok skildrer sin egen nød, men han bruger samtidigt sin tunge til at sige tak og til at udtrykke håb, ikke blot for sig selv, for ordene rækker ud over ham selv. Her hjælper han os ligefrem med sine ord til at være i vores utilstrækkelighed og nærer håbet om, at vi også ved Guds nåde må blive løftet op af dybet og filtret ud af de bånd, som truer os i tiden. Jonas hjælper os til at huske, at frelsen kommer fra Gud.

I Jesu navn. Amen